

De skändade

Jag har funnits i bara åtta veckor. Minns inte särskilt mycket från den första tiden, men känner mig starkare nu. Det händer något inne i kroppen på mig hela tiden, det pirrar, rycker och drar i skinnet. Jag vet hur det känns att sväva i vätska. Det är det jag gör mest hela tiden. Nytt sedan någon vecka är att mitt hjärta har börjat slå själv, det är som ett träningsläger men bara med en kammare. Vi tränar, jag och mitt hjärta. Tar inte i hela tiden utan småslår bara, vilar en stund och tar sedan några slag bara för att känna efter. Det är viktigt att inte överanstränga sig och jag har ju rätt gott om tid .

~~~~~

Hon sitter med kölappen i handen, känner svetten fukta pappret. Numret är 29, bara sju före henne i kön. Allt är i vitt och rostfritt. Sköterskor i vita byxor och blå skjortor skyndar förbi. Träskorna klappar mot linoleumgolvet. Klapper, klapper, hon räknar stegen, tjugotvå och hör ljudet av en dörr till ett behandlingsrum som dras upp och sen går igen. Tidningshögen intill henne är tummad av många som varit här före henne.

Hon drar åt sig en av tidningarna, betraktar den färgsprakande framsidan, där collaget av foton och de braskande versalerna förmedlar att inte mycket har hänt sedan förra veckans nummer. Karl-Philip har fått nej på ett byggnadslov till en sjöbod, oj, oj, oj, stackars man. Sven-Bertil Taubes starroperation har varit lyckad medan Lill-Babs generöst delar med sig av ett sanslöst gott kakrecept. Allt detta, medan Torsten Flinck och Lena Philipsson har skilt sig igen, men inte med varandra. Hon bläddrar igenom tidningen, blad för blad men läser inte reportagen. Istället stannar hon upp på näst sista sidan, där korsordet är. Det är halvt ifyllt med tre slags pennor, vilket nog innebär att i alla fall tre patienter tidigare inte ens med gemensamma krafter har lyckats fullt ut. Hon fastnar vid frågan om >>I Rom>> på sju bokstäver, men kan inte klura ut vad det är. Är det om drycken Rom eller handlar det om staden? Hon blir sittande med tidningen i knäet, känner hur det knyter sig i mellangärdet av oro. Ena handens fingrar tvinnar mekaniskt en lock av det midjelånga svarta håret. Tankarna fladdrar iväg.

~~~~~

När hon har kommit halvvägs genom parken hörs ett ljud, som när en kvist bryts itu. En lätt våg av obehag sköljer genom kroppen medan hon vrider huvudet åt höger, kisar genom nattmörkret för att upptäcka om det står någon där. Det är alldeles tyst, mörkt och olycksbådande. Det fåtal lyktor som finns uppsatta längs stigen ger endast ett svagt gulaktigt sken med långa skuggor in mot träden. Hjärtat börjar bulta i kroppen och adrenalinnet forsar ut i ådrorna. Hon anar faran, vädrar den i luften och börjar springa. Överfallslarmet ligger nedpackat i den blå axelväska och hon försöker få upp det samtidigt som hon ökar farten. Skuggan kommer farande från buskaget vid sidan om den grusade gångstigen och hon blir tacklad över höften så att hon faller omkull. Hon känner två starka händer gripa om handlederna och hon blir släpad över gruset på stigen och in i det närmaste buskaget.

Hon kvider, sprattlar och fräser. "Nej, snälla, gör det inte" kvider hon.>>Håll käften, din jävla hora>>, väser

han. >>Nu ska du få smaka kuk, din jävla fitta>>.. Hon får en knytnäve i ansiktet, känner blodsmaken i munnen och spottar. Mannen trycker in en näve grus i munnen och väser att hon bara ska hålla käften. Sen börjar han att riva och slita i hennes kjol och strumpbyxor. Hon känner något kallt läggas över halsen, registrerar i panik att det är kallt stål. Kläderna rivs i bitar och mannen som tynger ner henne mot marken sliter av trosorna, fumlar med sin gyfl i jeansen och vältrar sig sen framåt över henne. Hon är skräcklagen, försöker skrika men gruset i munnen sitter som ett lock i halsen. Han tar ett strupgrepp samtidigt som han med en brysk rörelse tränger in.

Allt är tyst. Vinden susar stilla genom buskagen omkring. Jorden doftar metall. Genom dimman av tårar ser hon åter stigen. Kroppen huttrar, är mörbultad och hon andas med fladdrande andetag. Ser ljusen borta vid bron, där några bilar sveper med sina strålkastare över husväggarna. Det faller några regnstänk på den svarta asfalten. Hon reser sig mödosamt upp i sittande ställning. Munnen blöder, hon spottar ut en tand som sitter helt lös. Det svider på halsens högra sida. Hon känner med fingret och har ett sår. Underlivet molvärker. Förövaren körde på som en galning, trots att hon var snustorr, bara trängde sig in och spetsade henne. Han nöp i hennes bröst och örfilade henne under våldtäkten. Hans andedräkt var unken, som ruttet kött. När det gick för honom tog han struptag och dunkade hennes huvud i marken. Efteråt ställde han sig bredbent över henne och pissade över hennes sargade kropp. Stirrade överlägset på henne med elaka grisögon, harklade sig och loskade rakt ner i ansiktet på henne.

Hon får till slut upp mobiltelefonen ur väskan, som ligger intill henne. Händerna skakar, men efter några försök knappar hon in 112 och kopplas upp mot nätet.

~~~~~

Hon sitter i samma ställning med tidningen i knäet, blundar och låter tankarna flyga vidare. Först dygnet efter våldtäkten var som en mardröm. Hon mötte stöddiga poliser som skrattade bakom ryggen på henne. Förmodligen tyckte de att hon hade sig själv att skylla, hon var ju inte nykter och tog genvägen genom parken trots att klockan var mycket. Hur dum får man bli? Efter de inledande förhören på sjukhuset fördes hon in i ett undersökningsrum. Läkaren var en stropp med slickat hår och undersökte henne rätt hårdhänt. Förnedrande undersökningar i jakt på DNA-bevis. Mekaniska röster, mer inställda på att undersöka henne som ett objekt för en lyckad polisutredning, än att visa henne omtanke i en utsatt och kränkande situation. Efter sex timmar av undersökningar och förhör fick hon äntligen komma hem. Hon ringde sina föräldrar i Göteborg, och stupade sedan i säng efter att ha tillbringat en timme i duschen. Det kändes som om hon inte kunde få nog av tvål och vatten, som om hon ville bli ren från allt smutsigt och fult.

Hon rycks tillbaka till verkligheten vid den skarpa rösten, som förkunnar >>nummer tjugosju, varsågod>>. Sköterskan ler vänligt och väntar i öppningen till korridoren där de har undersökningsrummen.

Hon reser sig och slätar till kjolen, tar ett djupt andetag och går mot sköterskan, som vänder på klacken och visar vägen. De sätter sig inne i ett av besöksrummen. Sköterskan verkar notera på ett block vad som sägs.

- Så hur har det gått? Fick du i dig tabletterna?

- Ja då, det gick bra.

- Tabletterna är ju till för att mjuka upp livmoderstappen och området så att det blir lättare att få ut fostret.

- Jo, jag vet.

Har du haft ont eller obehag av det?

- Ja, det har varit lite jobbigt, som mensont ungefär.

- Det är helt normalt. Men inga blödningar av det?

- Nej, inget sånt.

- Då ska du få med dig de sista tabletterna hem till imorgon då. Du vet hur du ska göra?

- Ja, jag har läst på.

- Och är det något du undrar över eller nåt som du kanske oroar dig för, så tar du kontakt, okej?

- Jodå, det ska jag.

Sköterskan tar fram en liten påse med tre tabletter i och lägger dem på skrivbordet. Besöket har varat i femton minuter. Ingen har frågat om hur hon mår egentligen. Efter vad hon har varit med om. Bussresan hem tar ytterligare femton minuter. Påsen med slidpillren bränner i jackfickan.

~~~~~

Jag svävar, det är det jag gör, svävar och bara väntar. Celldelningen pågår ständigt och kromosomerna vet exakt hur de ska bygga upp mitt jag. Ansiktet tar form, ögonen vandrar från sidorna till att hamna framåt på huvudet. Öronen bildas, även om jag ännu inte hör något särskilt bra med dem. Munnen formas till ett litet streck. De där geleartade klumparna upp- och nedtill börjar ta form, de blir till ben och armar, med veck på rätt ställen för att skapa hand- och fotleder. Något pågår innanför mig också, ryggraden är på plats, de inre organen börjar skiljas åt. Jag ska bli en pojke, för jag börjar utveckla testiklar någonstans i mitten av mig själv. Den senaste veckan har jag börjat känna att någon rör vid mig, som en lätt strykning över min kropp. Det känns bra.

~~~~~

Hon står bredbent framför handfatet i badrummet, endast iförd en svart top. På pekfingret balanserar hon en vit tablett, som hon vet betyder döden. Den innehåller ett hormon som tillskapar sammandragningar i livmodern, så kraftiga att de driver ut fostret. På kanten till handfatet ligger två till. Hon vet att hon inte har något val. Fostret ska bort, trots att det i sig inte kan klandras för nåt. För en sekund drar bilden av stigen, gruset, hånet och smärtan in. Med en resolut rörelse viker hon blygdläpparna åt sidan och kör upp pillret så långt upp hon kan, tar ett djupt andetag och upprepar rörelsen två gånger till. Sätter sedan på vattnet, och tvättar av händerna. Vrider kranen till kallt, blöter sen ned en handduk och tar med till sängen. Läger sig ned med handduken över ansiktet. Väntar, väntar på att det ska hända.

~~~~~

Jag har börjat röra mig, flyter runt men känner kraften i mig, då jag rör på mina små armar och ben. Jag tänker, alltså finns jag nog till. Sedan igår kan jag blinka med ögonen, det sitter något upptill som kan sänkas och höjas, det är en spännande upptäckt. Det känns som att jag är färdig nu, kanske ska jag bara bli större och starkare. Vet inte varför, men det känns så i alla fall.

Först känner jag det bara som en lätt obehagskänsla, ett slags illamående som fortplantar sig genom kroppen. Jag svävar, men det känns som om jag inte gör det lika lätt som förut. All min omgivning blir trögflytande, och det doftar surt. Något håller på att hända, men jag förstår inte vad. Det kändes nyss som ett upprepat tryck, precis som om jag inte längre fick samma plats. Något smyger sig på, förändras och jag krymper, känner mig svagare, mer orkeslös än någonsin.

Allt rämnar omkring mig, en rörelse blir ett svärd, blir ett hot. Jag känner rörelse och ett ljud, ett plask och ett gurglande ljud innan allt blir svart. Inget mer, bara svart.

~~~~~

Hon ska just sätta sig på toaletten och drar ner trosorna. Skriker till, när hon upptäcker det lilla geleformade knytet som verkar vila mot bindans mitt. Det går runt i huvudet, och hon darrar i kroppen när hon tar av sig trosorna. Så vänder hon dem upp och ned över holken. Hon får trycka till med fingrarna innan fostret lossnar och faller ned i vattnet med ett plask. Hon famlar efter spolknoppen, snyftar till och drar så i den. Det gurglar till vid spolningen och sen är allt borta. Hon sjunker ihop vid toalettstolen. Sen kommer gråten.

~~~~~

Det är en varm försommarkväll. Temperaturen har den senaste veckan legat på behagliga 24 grader.. Gräsmattorna har börjat mörkna i sin gröna nyans och björkarna har slagit ut. Kvinnan med det blonda håret och den röda handväskan är precis framme vid den lilla ankdammen, när hon hör de snabba stegen på gruset bakom sig. Hon hinner precis vända sig om till hälften, när hon får det första slaget. När hon vaknar till känner hon hur hon släpas bort från stigen och in bakom rhododendronbusken. Hon får en skymt av mannen. Ögonen påminner om en gris.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten